

פרשת מצורע

הצרעת לפי חכמינו, מקורה באותה מידה מגונה, הדוחפת את האדם לדבר בגנות חברו ולספר עליו 'לשון הרע'.
כה אמר רבי פדת: "אל תקרי המצורע, אלא המוציא רע".

בלשון הרע ראו חכמינו את אבי אבות הטומאה בחיי הפרט ובחיי הכלל.. כח קסמים צפון בלשון. שלטון ללא מצרים נתון בידה, למלחמה ולשלום, לחיים ולמוות. רשתה פרושה בכל אמצעי התקשורת- בבמה הבינלאומית כבחדרי חדרים.

כל כלי נשק טווח היריה שלו מוגבל, לא כן הלשון שבכוחה להרעיל מליוני בני אדם ללא הגבלת מרחק. "מוות וחיים ביד הלשון" מה יד ממיתה אף לשון ממיתה.

(א. ארזי-ממעייין האגדה)

שעור פרשת השבוע: שרה עברון

ימי החול		שבת	
5.33	זמן תפילין / טלית	18.42 ;	הדלקת נרות
		18.50 ב'	מנחה א' 14.00
9.31	סוף זמן ק"ש		ערבית ושיעור
19.07 ← 19.03	שקיעה	6.45	שחרית א'
13.15	מנחה א' (בחד"א)	8.30	שחרית ב'
18.50	מנחה וערבית	11.30	קידוש
19.24	צאת הכוכבים	17.30 , 13.30	מנחה
20.10	ערבית	17.10	לימוד 'דור לדור'
		18.00	שיעור הרב
8.00	שחרית נוער במועדונית	19.38	צאת השבת

אחות תורנית- הילרי יום טוב

שבת
שלום

מי ידע מאעותה של סמל?

בטקס טהרתו של המצורע נעשים מעשים משונים המזמנים דרשות וניסיונות לפענח את ההסמלה.

מה מסמל עץ הארז? מה מסמל האזוב?

מה מסמלת שני התולעת? ומה מסמלות שתי הציפורים? מה מסמלים המים החיים?

סמל מטבעו בא להנכיח רעיון מוסרי או דתי, בא לבטא בתמצית עניין שלם. הוא מסוגל לייצג בו זמנית שני קצוות מנוגדים של אותה מציאות או של אותה מידה באדם. הסמל, כמו המשל, מצליח על ידי הריחוק לקרב אותנו אל מה שאנו נוטים להשכיח מעצמנו.

מאיר חרמון בספרו "דרך הסמל" כותב:

הסמל בא לעורר ולהניע, לכיוון גבוה יותר. אך הנטייה האנושית היא להיצמד לקיים, גם כשכבר סיים את תפקידו. ואז יש בעיה. זאת, מכיוון שברור שמכאן והלאה בוודאי שלא זוכרים לשם מה בא הסמל, ולמעשה מתחילים להמציא מטרות חדשות, נמוכות יותר. כתוצאה מכך נוצר פחות ביחס לסמל ככלל, וזה מביא ליחס רדוד למעשה לכל דבר.

אכן, סכנה גדולה יש כאשר מנסים לפענח את סמליה של התורה. ובמיוחד כאשר אנו חפצים בסמלים רלוונטיים לחיינו שלנו כאן ועכשיו. יחד עם זאת הסמלים נותנים כיוון ומשמעות מחברת לדברים מוזרים אשר באופן פשוט נראים לנו קרובים יותר למעשיהם של שבטים פרימיטיביים באפריקה או חיקוי משודרג לעבודות אלילים מזרח תיכוניות.

אלעזר בן שושן מנסה בעזרת הדוגמה של עוזיהו המלך לפרש את הסמלים הנ"ל באופן הבא:

יש צורך גם ללמד מוסר את המצורע, כדי שיתרחק מהחטא שהיה בידו. כאן בא תפקידם של הארז האזוב ושני התולעת. כיצד? הארז – מסמל חוזק, גאווה ועזות המצח. מסופר על עוזיהו שהתחזקותו הצבאית והפיתוח שעשה בחומות העיר, גרמו לכך ששמו יצא למרחוק. דבר זה הכניס בליבו את חטא היוהרה והגאווה, עד כדי כך שרצה להקטיר במקום הכוהנים,

"... וכחֲזָקְתוֹ גָבַהּ לְבוֹ עַד לְהַשְׁחִית וַיַּמְעַל בְּה' אֱ-לֹהָיו וַיָּבֵא אֵל הַיֵּכֶל הַיְהוָה לְהַקְטִיר עַל מִזְבֵּחַ הַקְּטֹרֶת: וַיָּבֵא אַחֲרָיו עֲזָרְיָהוּ הַכֹּהֵן וַעֲמֹו כֹהֲנִים לְה' שְׂמוֹנִים בְּנֵי חֵיל: וַיַּעֲמְדוּ עַל עֲזָרְיָהוּ הַמֶּלֶךְ וַיֹּאמְרוּ לוֹ לֹא לָךְ עֲזָרְיָהוּ לְהַקְטִיר לִיקְוֹק כִּי לַכֹהֲנִים בְּנֵי אֶהֱרֹן הַמִּקְדָּשִׁים לְהַקְטִיר צֵא מִן הַמִּקְדָּשׁ כִּי מַעֲלָתָ וְלֹא לָךְ לְכַבֹּד מִיְקְוֹק אֱ-לֹהִים..." (דברי הימים ב כו: טז-יח)

עוזיהו מוזהר מפני התוצאות שעלולות להיות במעשה זה ואף מסולק ע"י הכוהנים מהמקדש, אך גאוותו ועזות מצחו מעוותים את שיקול דעתו. לכן תגובתו לדרישת הכהנים הייתה:

"... וַיִּזְעַף עֲזָרְיָהוּ וַיִּבְדֹּד מִקְטֹרֶת לְהַקְטִיר וַיִּבְזְעֵפוּ עִם הַכֹהֲנִים וַחֲצָרַעַת זָרְחָה בְּמַצְחוֹ לַפְּנֵי הַכֹהֲנִים בְּבֵית יְקְוֹק מַעַל לְמִזְבֵּחַ הַקְּטֹרֶת..." (דברי הימים ב כו: יט).

הצרת כאן היא תוצאה ישירה של עזות מצח, שהרי עוזיהו לא ממשפחת הכוהנים, ועל כן אין לו להיכנס למקדש לצורך עבודת ההקטרה או הקרבנות. אחד הדברים שדברי הימים מדגיש, הוא "וַיִּצַא שְׂמוֹ עַד לְמַרְחֹק כִּי הִפְלִיא לְהַעֲזֹר עַד כִּי תָזַק..." (דברי הימים ב כו: טו), נראה שכתוב זה רוצה להצביע על הקשר שבין לשון הרע שיוצא למרחוק, לבין היוהרה והגאווה שגם שמעם יוצא למרחוק.

ניתן להוסיף ולתאר את אותו אדם המתבונן בכלי ובו המים החיים אדמדמים מדמה של הציפור האחת, רואה את דמות דיוקנו כשהיא אדומה משתקפת אל מולו. וכך מתחזקת בו תחושת התקינות והבריאות, הוא יכול לומר שוב לעצמו "כן, אני ראוי לבוא שוב בתוך הקהל והקהילה." אפשרות אחרת לפשר האדמדמות ומשמעותה – "דם אמתי יכול היה להיות ניגר מהתנהגותי ומדבריי ועתה עם סיום תקופת ההסגר וההרחקה עלי להיות זהיר כפל כפליים." וניתן להוסיף עוד אמירות חיוביות ושליליות אותן אומר לעצמו המצורע ביום טהרתו כאשר הוא מתבונן אל תוך כלי החרס שבידו.

הציפור השנייה, הנטבלת במים החיים האדמדמים ויוצאת לדרכה, מה רוצה היא לסמל עבור המצורע המתרפא? מה היא מסמלת עבור החברה הקולטת אותה במעופה? דרכי הסמלה טרם ננעלו ומה שחושף הטקס בבירור הוא כי משמעותו אינה רק למצורע עצמו אלא גם כלפי החברה הסובבת. ואיך זיל גמור.

תצורה אורן

מאצת דת

בשבת לאחר תפילת מוסף (מנין שני) נצא לשדרת הזיתים שמעל בית הכנסת כדי לברך ברוב עם את 'ברכת האילנות' - 'שלא חיסר בעולמו כלום וברא בו בריות טובות ואילנות טובים'.

2. עם המעבר לשעון קיץ מתחדשים השיעורים בשבת אחה"צ בשעה 18:00.

נושא השיעור השבת:

אלו קרבנו לפני הר סיני ולא נתן לנו את התורה - דיינו!!

חסד אמת

לציבור החברים והתושבים, פסח מתקרב ובא ואיתו גם חיסול החמץ.

אנו ב"חסד אמת" נשמח לקבל את החמץ הסגור, כתרומה שנחלק אחרי הפסח.

החמץ יימכר בתאום מלא עם הרב ארי סט.

את המצרכים (חמץ) ניתן להניח בארגז שיונח בכניסה לכלבו, עד למוצאי שבת הגדול.

נודה לשיתוף פעולה

אפלות ניתן לפנות אף - רץ שהט וירדן אדור

ביום ששי - נרשמה השתתפות של כמה מנציגינו ב"מרוץ רעננה", המציין חצי יובל להיווסדו. שניים מילדינו הרכים, הצטרפו לקבוצת רצים צעירים בני הכיתות הנמוכות מטעם בית הספר המקומי - "אריאל" והשתלבו ביניהם בטבעיות. היטיבה להגדיר את 'תופעת הריצה' אמא לאחד מבנינו המשרת ביחידת חילוץ מובחרת והשתתף אף הוא במרוץ מטעם צה"ל - 'חיינו הפכו למרתון מתמשך'..

בליל שבת - קיבלנו 'ניעור קלי' מיצחק שלומי בנושא ההכנות לפסח. יצחק עמד על מסורת הניקיון לפסח שאיבדה פרופורציות במהלך השנים והפכה טפל לעיקר. במקום להתמקד באיסור אכילת חמץ גופא והכשרת הכלים קודם החג, רבים מעדיפים לנקות את הבית בקדחתנות ולהשקיע בכך את מירב המרץ מהחשש ליפול ב"בל יראה ובל ימצא". יצחק האיר את עינינו בעובדה הבסיסית שמעיקר הדין עצם "ביטול החמץ" והפקעתו מרשותנו - עושה את העבודה והניקיון עצמו מהווה רק פעולה משלימה. מצד שני, העיד יצחק מניסיונו, שבפעולת הכשרת הכלים ששימשו לחמץ והגעלתם קודם הפסח - היד קלה יותר עקב לחץ העבודה, למרות שמדובר בעיקר המצווה. גם בנושא 'מצה עשירה' העשויה ממי פירות, קיימות סברות שונות ויש אף הגורסים כי מדובר בחמץ גמור, אולם בעניין זה כמעט ואיננו נותנים את הדעת, ובוודאי שלא כמו בסידור הארונות וניקוי האנציקלופדיות מאבק..

בשבת - לפני תפילת מוסף, נשא ליפא בפני הקהל דברי ברכה לרגל בר המצווה של יובל עקיבא שנערכה בשבוע שעבר ואלו תמציתם: בספר משלי נאמר: "וַיְהִי צְדִיקִים יִבְרָךְ" (משלי, ג' ל"ג). יובל הגיע בציון יום בר המצווה ל"נוה צדיקים". הכיצד? "נוה" בגימטריא=61. "יובל" בגימטריא=48. הוסף את 13 שנים שעשה יובל עד הכניסה למצוות הגענו בדיוק ל-61! לך יובל "בנוה צדיקים" ותבורך!

ביום שני - התקיים ערב נשים לרגל כניסתו של חודש ניסן בארגונה של אילה הלוי המדווחת כדלקמן: ---פתחנו את הערב לקראת השעה 22:00. לאחר עבודה, לימודים, השכבות, ארוחות ערב, זומבה ועוד..דקלה הימן העשירה אותנו במהות חודש ניסן. ניסן בגימטריה פעמיים 'פה', חשיבות השיח, הדיבור לטובה, ראיית הטוב. כמה טוב אנו יכולות לעשות "רק" במחשבה. בניסן יצאנו ממצרים, נגאלנו ממהותו של פרעה- פה רע. ניסן הוא חודש של גאולה! וגאולה בע"ה תגיע ע"י אחדות, מה שהוביל אותנו לסבב היכרות! מרים תמיר שבדיוק סיימה קורס יוגת צחוק, יזמה רעיון נפלא- לערוך סבב היכרות בצחוק. הופתענו לראות את ה"בוגרות" בחבורה משוחררות וצוחקות ואילו ה"צעירות" מחושבות ונוקשות.. (כנראה שהגיל עושה את שלו..). לרגל ניסן, חודש של ניסים, שיתפנו זו את זו באמצעות חפצים, בגאולות פרטיות ששינו את חיינו והביאונו עד הלום. מרכזו של הערב- פסח! והרי.. מהו פסח? חג הנקיונות והסדר! שחר סמיט שיתפה אותנו בטיפים לניקיון וסדר. תוך כדי נהנינו עד מאוד ממעשי ידיהן של המשתתפות- עוגה, סלט פירות, פופקורן, סושי ועוד.. למדנו על מהות הסדר והנקיון במקום הנפשי והרגשי והמידות להן אנו זקוקות בבואנו למשימה "אהובה" זו: דיוק, זריזות, אמונה ובטחון, מיקום לכל דבר, עשייה פעלתנית ומהירה, והכי חשוב - להאמין ולבטוח בה' שיסדר לנו כל צרכינו, במיוחד כשאנו נפטרות ומעבירות חפצים הלאה. להיפטר מדמיונות השווא- אגירה וערימות של בגדים וחפצים ללא שימוש. שרה ג'קסון העלתה זכרונות מימים ימימה הקשורים בנקיונות בסעד וקראה לנו שיר- הנקרא: נקיון השכנות.. בעקבותיו העלתה שרה שאלה מטרידה- האם אנו עדיין נוהגות כ?! לסיום- שתינו "לחיים"!

אני רוצה להודות בשם כולך ללביא וגלית שילר על האירוח בביתם! וכמובן- להודות לכל אחת ואחת שהגיעה, טרחה והשקיעה בערב זה! לרגל הביקוש, בערב ר"ח הבא.. חוברת מתכונים של בנות סעד! - אשמח לקבל מתכונים טובים, קלים וטעימים שנוסו אישית! ---
עד כאן דיווחה של אילה. כולנו ממתינים לדיווח הבא על מסיבת הנשים לרגל ראש חודש אייר.

וביום שלישי- ראש חודש ניסן, נקבצו ובאו רבים להשתתף בטקס החופה של דוד פולק ובת זוגו נורית לבית שופר. החתונה שהצטיינה ב "קבוץ בניה לתוכה בשמחה" נכנסה עמוק ללבבות. בשלב האמנותי הופיעה "מקהלת שדות נגב", עליה נמנה החתן בכבודו ובעצמו המזמר בה בקול טנור, וריגשה את הקהל. מזל טוב לזוג הטרי והרבה הצלחה בהמשך.

ביום רביעי- ארגנה לנו וועדת תרבות ערב בניצוחו של יואל עברון העוסק בנחשים. על שולחנות המועדון הונחו קעריות ובתוכן ממתקי נחשים מגומי.. לאחר סקירה נרחבת ומעניינת, קיבלנו תדרוך ענייני כיצד לנהוג במפגש עם נחש ומה לעשות במקרה של הכשה. ובכן, המסקנות הן שבעיקר כדאי לא לעשות! לא להיפגש עם הנחש! לא לנסות לטפל בהכשה עד להגעת האמבולנס. לא לזוז. לא לנסות לתפוס או להרוג את הנחש.. בין היושבים בקהל נרשמה נציגות מרשימה לתושבי השכונה שגילו התעניינות רבה בנושא. גם ילדים הגיעו לשמוע את ההרצאה שהצטיינו בערנותם ובשאלותיהם המחכימות. נאחל ליואל שחג בערב זה את יום הולדתו - הרבה הצלחה בתחומי הייחודי כל כך.

ואם בתחומים ייחודיים עסקינן, נציין שהשבוע התגייס צור וייזל לצבא במסגרת התכנית "מוזיקאי מצטיין". תכנית זו מאפשרת ל 40 חיילים בלבד מתוך 300! להמשיך את הצטיינותם גם במסגרת הצבאית. את התפתחותו המוזיקלית של צור יש לזקוף לזכותו של המורה המיתולוגי למנדולינה וגיטרה - ויקטור מדר, המנהל את אולפן המוזיקה שבשדות נגב ושימש לצור מורה במסגרת "בית ספר מנגן" שבבית ספרנו. מעבר לכישוריו המקצועיים משדר ויקטור חום לתלמידיו ודואג למצות עד תום את כישוריהם הטבעיים- בעזרת ההורים כמובן! נאחל לצור הצלחה במסלולו בצבא - על כלי מיתר ומנדולינה..

יורט קימלמן

אדוה ואלנורית מלא טוב ארלא נישואיכט
שתזכו להרבה אושר ונחת!
אדוה פולק ולכל המשפחה המורחבת
שהמחה תשרר באצונכט
קהילת סעד

נעים זמירות ישראל
לצור ויזל
ברכות לרגל גיוסך לצבא כמוזיקאי מצטיין!

הלואי ונזכה במדינתנו לשמוע פחות את שפת הרובים
והרבה יותר את שפת הצלילים.

עונת חנוכה

נבחרת סעד הצעירה

(בהמשך לידיעה מהשבוע שעבר..)

ביום שלישי האחרון בשעה ארבע הגענו למגרש הטניס חמושים בכל ילדינו לצפות במשחק ידידות בין קבוצת כדורגל של צעירי סעד (כיתות א-ב) לבין שכנינו מדרום מקיבוץ בארי אשר הגיעו גם הם חמושים בהוריהם לקראת המשחק המרגש. המשחק החל ואנחנו ההורים משני הצדדים ישבנו ביחד וכל אחד עודד את קבוצתו.

היה כיף לראות את שיתוף הפעולה בין הילדים בקבוצה ולכך התודה הכנה לערן מוספי המאמן שמאמן את הקבוצה זו כבר השנה השנייה בנאמנות ואכפתיות. ערן מלמד אותם כיצד לשחק ביחד ולא לחוד, כיצד לראות את טובת הכלל. מעבר ללימוד חוקי המשחק. ערן מחנך אותם גם לדרך ארץ, רגישות לזולת והדדיות.

היה כיף מהנה ומרגש לראות את המשחק. למי שבמתח תוצאות המשחק היו 4-6 לנו....

כל הכבוד לקטנטנים.

ו..תודה לערן, המשך כך.

מארן טוביט

לריבה לואה

מלא טוב לבת המצווה של הנכדה

יצא

בתם של יהודית ויואל לואה

למרגלית ואישראל שריד

מלא טוב להולדת הננינה

נכדה לחיה ולמרק שריד בת אניצ'ן ולנווה

תזכורת מוועדת רכב..

• הזמנות ליום העצמאות עד לתאריך 15/4.

• אין להכניס חמץ לרכבים.

מצפה הארבעה מצורעים ...

הרהורים נוספים על הערבות ההדדית והקופה המשותפת בקיבוץ המתחדש

"וְאֶרְבַּעָה אֲנָשִׁים הָיוּ מְצַרְעִים פֶּתַח הַשַּׁעַר" (מלכים ב' פרק ז', פס' ג) כך נפתחת ההפטרה לפרשת מצורע.¹ הארבעה יושבים "פתח השער" משום שהורחקו "אל מחוץ למחנה" ככתוב בסוף פרשת "תזריע" ובראשית פרשתנו. הרעב בשומרון הנצורה קשה מנשוא והמצורעים משוחחים ביניהם ומטכסים עצה מנין ישיגו אוכל להשקיט את רעבונם. להכנס לעיר לחפש אחר אוכל אין טעם כי "הָרָעַב בְּעִיר" (שם), ולכן הם מחליטים להסגיר עצמם לצבא ארם המקיף את העיר: "נִפְלָה אֶל מַחֲנֵה אֲרָם אִם יִחַיֵּנוּ נְחִיָּה, וְאִם יָמִיתֵנוּ וּמָתָנוּ" (שם, פס' ד). מיואשים ורעבים הם מוכנים לקחת כל סיכון ובלבד שלא ימותו בייסורי הרעב בשער העיר.

ארבעת המצורעים אכן מתקרבים למחנה ארם, ומה רבה הפתעתם כאשר הם מגלים כי כל גדודי ארם נסו בבהלה בשל חשש כי צבא מצריים וצבא מלכי חיתים עולים עליהם להתקפה. ("וְהָיָה הַשְּׂמִיעַ אֶת מַחֲנֵה אֲרָם, קוֹל רֶכֶב קוֹל סוּס, קוֹל חֵיל גְּדוֹל; וַיֹּאמְרוּ אִישׁ אֶל-אָחִיו הִנֵּה שָׂכַר-עָלֵינוּ מָלְךְ יִשְׂרָאֵל אֶת-מַלְכֵי הַחִתִּים וְאֶת-מַלְכֵי מִצְרַיִם לְבֹא עָלֵינוּ", שם, פס' ו). הבהלה הייתה כה גדולה שהם נסו על נפשם תוך שהם משאירים את המחנה נטוש עם כל ציודו. הם נתפסים לבולמוס של אכילה ואגירה. אחרי שהשביעו את רעבונם הם מתחילים לצבור דברי ערך וממון עוד ועוד: "וַיָּבֹאוּ הַמְצַרְעִים הָאֵלֶּה עַד-קֶצֶה הַמַּחֲנֶה וַיָּבֹאוּ אֶל-אֶהֱל אֶחָד וַיֹּאכְלוּ וַיִּשְׁתּוּ, וַיִּשְׂאוּ מִשֶּׁם כֶּסֶף וְזָהָב וּבָגָדִים, וַיִּלְכוּ וַיִּטְמְנוּ; וַיִּשְׁבוּ, וַיָּבֹאוּ אֶל-אֶהֱל אַחֵר, וַיִּשְׂאוּ מִשֶּׁם, וַיִּלְכוּ וַיִּטְמְנוּ" (שם, ח). ואז לפתע נעצרים הארבעה מהמרדף שאחזם והם אומרים איש אל רעהו, "לֹא-כֵן אֲנַחְנוּ עֹשִׂים. הַיּוֹם הַזֶּה יוֹם-בְּשׂוּרָה הוּא, וְאֲנַחְנוּ מְחַשִּׂים וְחִפְיָנוּ עַד-אֹרֶן הַבְּקָר וּמִצְאָנוּ עוֹוֹן! וְעַתָּה לָכוּ וְנִבְאָה וְנִגִּידָה בַּיַּת הַמֶּלֶךְ" (שם, פס' ט). ואכן הם הולכים ומודיעים למלך על התשועה הגדולה שאירעה עם בריחת חיילי ארם מהמחנה. המלך מתקשה להאמין ומפחד כי זו מלכודת, אך אחרי בדיקות שונות חששותיו מתבדים ואנשי שומרון אכן ניצלים ממצור ארם ואף זוכים ברכוש רב ואוכל שהופקר במחנה ארם.

מי היו ארבעת המצורעים הללו, אין לנו יודעים. המדרש מזהה בהם את גיחזי ושלוש בניו שנצטרעו בצרעת נעמן כמסופר במלכים ב' פרק ה'. "אמר רבי יוחנן: גיחזי ושלשה בניו" (בבלי, סנהדרין דף קז/ב). זיהוי זה נראה לכאורה חסר שחר.

אולם כאשר אנו בוחנים את חטאו של גיחזי במלכים ב' פרק ה', אנו מגלים כי גיחזי נפל בתאוות הממון וברדיפת הבצע שלו. עוזרו של הנביא אלישע לא יכול היה לעצור את חמדנותו. ובראותו כי אלישע מרפא את צרעת נעמן שר צבא ארם ללא כל תשלום, למרות רצונו של האחרון לתגמל את הנביא בממון רב, בוחר גיחזי לנצל את רגשי התודה והמחוייבות של נעמן ולקחת לעצמו מן הטוב הזה. אין גיחזי יכול לשאת את סרובו העקרוני והעיקש של אלישע, לקבל את מתנותיו של נעמן: "וַיֹּאמֶר (אלישע) חִי ה' אֲשֶׁר עִמָּדָתִי לִפְנֵי אִם אֶקַּח וַיִּפְצַר בּוֹ לְקַחַת וַיִּמָּאֵן (שם, טז). אם אלישע רואה בסרבנותו לקבל תשלום צו דתי-מצפוני של מי שריפא את נעמן בעזרת האל ולא מכוחו שלו, הרי שאלישע רואה בסרבנות לקבל תשלום, אווילות והחמצה: "וַיֹּאמֶר גִּיחֲזִי נַעַר אֱלִישֶׁע אִישׁ הָאֵלֶּהִים הִנֵּה חֲשַׁךְ אֲדֹנָי אֶת נַעְמָן הָאֲרָמִי הַזֶּה מִקַּחַת מִיָּדוֹ אֶת אֲשֶׁר הֵבִיא, חִי ה' אִם כִּי אֶתִּי אֶחְרֹו וְלִקְחָתִי מֵאִתּוֹ מְאוּמָה" (שם פס' כ). לא עובר זמן רב מאז נפרד אלישע מנעמן וכבר רודף גיחזי אחרי נעמן ומבקש ממנו בשם איש

¹ על פי נוסח עדות אשכנז.

האלו-הים זהב וחליפות בגדים (שם, פס' כ-כג). חמדנותו ושקריו של גיחזי עולים לו ביוקר, משנחשף המעשה בידי אלישע הוא פוסק בנחרצות: "וְצָרְעַת נַעֲמָן תִּדְבַק בְּךָ וּבְזֶרְעֶךָ לְעֹלָם וַיֵּצֵא מִלְּפָנָיו מִצָּרַע כַּשָּׁלֵג" (שם, פס' כז).

דומה כי סיפור חמדנותו ותאוות הממון של גיחזי הוא היפוכו של הסיפור על ארבעת המצורעים בהפטרות פרשתנו. ר' יוחנן המזהה את ארבעת המצורעים כגיחזי ושלושת בניו אומר לנו דרך זיהוי זה משהו חשוב על משמעות מעשיהם של ארבעת המצורעים שלנו. בהפטרותנו (מלכים ב' פרק ז) נחשף מעשה התיקון המרשים של המצורעים שנענשו על חמדנותם. בליבו של המרדף אחרי הרכוש שיכול היה להיות רק שלהם, הם מחליטים לעצור ולבשר את בשורת ההצלה לכל אנשי העיר. **ארבעת המצורעים בסיפורנו מלמדים את כל המצורעים** (אליהם אפשר להוסיף גם את מרים אחות משה שצרה הייתה עינה באחיה "הֲרַק אֶת בְּמִשָּׁה דְבָר ה' הֲלֹא גַם בְּנוּ דְבָר?!") (במדבר יב, ב) ונענשה גם היא בצרעת והורחקה מהמחנה), **שצרה עינם באושרם ועושרם של אחרים, פרק בנדיבות וסולידריות של אמת.**

ואולי, גם אנו בחברה הישראלית בה פערי ההכנסה הולכים וגדלים, יכולים ללמוד משהו מארבעת המצורעים עלובי הנפש הללו, שלמרות שהוצאו מהעיר ויכלו להתנכר לאנשיה בחרו לשתף במטמון שמצאו את כל אנשי עירם.

ו...אולי גם אנחנו, כאן בקיבוץ הקטן שלנו, יכולים לראות במעשיהם של הארבעה חיזוק לדרך בה בחרנו – דרך המבקשת לפתח ערבות ותמיכה הדדית?

ד"ר יוון

חפצ "שיפוץ קיבוץ" עם השנה... מנקים את הקיבוץ!!!!

רגע לפני הפסח, יוצאים החוצה ומנקים ביחד.

ביום ראשון ו' ניסן 6.4 - בשעה 17:15

נתאסף על הדשא ליד הכלבו ונצא לאיסוף ליכלוך וניקיון, באזורים הציבוריים:

חד"א, ביה"כ, מתפרות, מגרשי משחקים, דרכים מרכזיות גיל הרך, אזורי הפחים והכניסה לקיבוץ.

סיום משוער - 18:30 בחלוקת ציפור למשתתפים.

בבקשה לנעול נעליים (נחשים וכאלה...)

כולנו שותפים לניקיון! מחכים לכם..

1. תרבות

מבצע צדקה לפני פסח

במרפאה ישנה סלסלה לאיסוף תרופות שאינן בשימוש, התרופות ימסרו לארגון "חברים לרפואה", שם רוקחים מתנדבים עוברים על התרופות שמועברות לנזקקים דרך בית מרקחת מיוחד. מקבלים את כל התרופות - במרשם וללא מרשם, חצאי חבילות, בתוקף ופג תוקף. מה שלא ניתן להשתמש משמידים בצורה מבוקרת.

בין התאריכים 3/4-10/4 תוצב במרפאה התיבה לאיסוף התרופות המיותרות-

נשמח לשיתוף פעולה.

יישר כוח לחברים הנוהגים כך כל השנה!

113 ברואות

הצרות בצניין הדו"ח של בוקי בצלון הקודם

בעניין שיוך "פירות נכסים יצרניים". אני מודה שכושר הביטוי של בוקי בכתב ובע"פ טוב משלי ולכן יש פער בין מה שהתכוונתי (ונדמה לי שגם אחרים), לבין מה שבוקי כתב בעלים: "עיקר הוויכוח נסב סביב דרך חלוקת הדיווידנד..."

לדעתי גם בעוד עשר שנים, אין להשוות בין החברים החדשים לוותיקים "בנקודת האפס" ובוודאי לא בשלב זה. משק סעד לא מסוגל לתגמל את חבריו הוותיקים על עשרות שנות הבנייה והיצירה שלהם. כל השנים היה הבדל וותק בין חברים, שאחד ממרכיביו – הערכה. אם תרצו ה"כבוד". ביצירת "נקודת אפס" מעלימים גורם זה. אין קשר ישיר בין שמירת מצב ההבדל בין חברים לגובה הדיווידנד. האסיפה תהיה רשאית להחליט בכל זמן נתון מהי עמדתה. כדי לשמור על כבודם של חברי סעד הוותיקים נראה לי שצריך לנקוט בשלושת הצעדים הבאים:

1. חברים וותיקים לא שווים לחברים חדשים. אין "נקודת אפס". (מצדי שיהיה הבדל וירטואלי).
2. חלוקת הכספים על פי המתווה שהתקבל (יש לי הצעה שונה שנראית לי נכונה יותר לחלוקת הכספים, אשמח למסור בע"פ).
3. אם רוצים באמת לתגמל את הוותיקים – הדרך היא בהגדלת הפנסיה. במתינות, (מי שלא ירצה לבצע זאת, בסופו של דבר יאלץ לעשות זאת. וטובה שעה אחת קודם).

בברכה

טוביה אפרט

צדכונים לקראת פסח - תשס"ד

המטבח יוכשר לפסח ביום ראשון ו' ניסן (6/4/14) - אין כניסה למטבח, תודה.
 חדר אוכל ביום שני ז' ניסן (7/4/14) יהיה כשר לפסח. **אין להכניס חמץ להגשה!**
כל הארוחות תוגשנה כסדרן אך ללא חמץ.
 ניעזר בכלים חד פעמיים עד לגמר הכשרת הכלים ומכונת שטיפת הכלים (יום ד').
 החל מיום ראשון (6/4/14) **ארוחת צהרים תיסגר בשעה 13.30** עד איסרו חג פסח.

שוק שישי פרי' מצורע (4/4/14) יהיה רגיל (חמץ).
 שוק שישי שבת הגדול (11/4/14) יהיה כשר.
 שוק של ערב חג (13/4/14) כפי שפורסם ללקוחות חוץ משעה 18.00 – 16.00
 ללקוחות פנים משעה 20.00 – 17.30
 כל שאר השוקים של שבת וערב חג יהיו כרגיל משעה 9.00 - 12.00.

הכשרת כלים לחברים:

יום רביעי ט' ניסן (9/4/14) משעה 17.30 – 16.00
 יום שישי י"א ניסן (11/4/14) משעה 10.30 – 9.00
 יום ראשון י"ג ניסן (13/4/14) משעה 17.30 – 16.00

כל בו: שעות הפתיחה לפני פסח יהיו רגילות.
 מלבד ערב ליל הסדר הכל בו ייסגר בשעה 12.00.

שעות הפתיחה בחוה"מ: בימי רביעי וחמישי משעה 14.00 – 7.30
 משעה 19.00 – 17.30
 ביום שישי וראשון משעה 13.00 – 7.30

נשמח לענות לכל שאלה ובקשה

א'ר'ת מ'ט